

F. t. medieansvarsløvs

mulighed for at begrænse ansvarsplaceringen til bestemte personer hos nyhedsformidleren.

Af væsentlig betydning er dernæst kravet om, at der skal være tale om egentlig nyhedsformidling. Begrebet nyhedsformidling er ikke enmæssigt begrænset, ligesom der ikke bør indlægges noget kvalitativt krav med hensyn til lidighed. Afgørende er derimod, at kun medier, som er karakteriseret ved at have et indhold, sammensat af en flerhed af informationer hidrørende fra forskellige kilder er omfattet af det særlige ansvarssystem.

I kravet om at nyhedsformidlingen skal kunne ligestilles med formidlingen fra den trykte presse og radio/ fjernsyn ligger endelig, at mediet/informationssystemet skal have foretaget en selvstændig bearbejdning af det stof, der udsendes som nyhedsstof. Systemer, som blot teknisk formidler nyhedsstof, vil derfor ikke være omfattet. Formidling af et program via teledata medfører således ikke automatisk, at programmet vil være omfattet af medieansvarsløvens regler. Om dette vil være tilfældet, afgøres ud fra en samlet vurdering af, om programmet opfylder de betingelser, der stilles i § 1, nr. 3. På samme måde må det efter en samlet vurdering afgøres om andre former for nyhedsformidling - f.eks. gennem et nyhedsbureau, en telefonavis, lydavis eller lignende - opfylder betingelserne i § 1, nr. 3. Der henvises til betænkningen, som s. 91 ff indeholder en gennemgang af forskellige elektroniske informationssystemer samt s. 109 f en vurdering af disse medier i forhold til § 1, nr. 3.

Medier, som opfylder betingelserne i § 1, nr. 3, er dog ikke automatisk omfattet af loven. Det kræves nemlig yderligere i henhold til lovforslagets § 8, stk. 1, at virksomheden indgiver anmeldelse herom til Presenævnet. Formålet hermed er for det første, at omverdenen, navnlig en krænket borger, kan få kendskab til, om et bestemt foretagende er omfattet af de særlige ansvarsregler, ligesom det kan efterprøves om betingelserne i § 1, nr. 3, er opfyldt. Det er endvidere en konsekvens, at virksomheden selv kan beslutte, om medieansvarsløvens særlige ansvarssystem eller straffelovens almindelige regler skal gælde.

*Til kapitel 2**Almindelige bestemmelser**Indenlandske periodiske skrifter**Til § 2*

I § 2, stk. 1, defineres en udgiver, som den, for hvis regning skriftet udgives. Reglen er identisk med presselovens § 12, stk. 3. I stk. 2 bestemmes, at et skrift skal anses for indenlandsk, såfremt udgiverens virksomhed udøves her i landet. Herved opretholdes presselovens forudsætning om, at det særlige an-

svarsystem kun skal gælde for indenlandske skrifter, men samtidig opgives presselovens forældede sondring om, hvorvidt skriftet er trykt her i riget eller ej. Skrifter, der traditionelt må betragtes som »indenlandske«, trykkes eller mangfoldiggøres undertiden i udlandet eller måske medfører anvendelse af elektronik m.v., at »trykkelandet« vanskeligt lader sig bestemme. Presselovens kriterium foreslås derfor afløst af bestemmelsen i stk. 2. Det afgørende er herefter i hvilket land udgiveren, der kan være en enkeltperson, et selskab, en fond, en selvejende institution etc. udøver sin virksomhed. Et egentligt bopælskriterium er ikke anvendeligt, da et skrift i princippet kan udgives her i landet af en udgiver med domicil i udlandet. Afgørelsen af, om udgiverens virksomhed udøves her i landet, må ske ud fra en helhedsvurdering, hvor trykstedet bør indgå som et vejledende moment tillige med elementer som forretningsadresse, stiftelsessted, registreringssted og stedet, hvor den redaktionelle virksomhed udøves.

I stk. 3 bestemmes, at et skrift ikke anses for periodisk, medmindre det er bestemt til at udkomme mindst to gange årligt. Bestemmelsen er identisk med presselovens § 16, stk. 2, og det forudsættes, at lovforslagets § 2, stk. 3, fortolkes i overensstemmelse med fortolkningen af presselovens § 16, stk. 2, hvorefter kravet om to årlige udgivelser alene er et minimumskrav for, at et skrift kan anses for periodisk.

Til § 3

Bestemmelsen svarer med redaktionelle ændringer til presselovens § 2 og § 16, stk. 1. Redaktørbegrebet er nærmere omtalt ovenfor under afsnit 4.1.2. og i udvalgets betænkning side 143 ff., hvortil henvises.

Presselovens § 2, stk. 1, har denne ordlyd: »På periodiske skrifter, der udkommer her i riget, skal redaktøren angive sig som sådan«. Lovforslagets § 3, stk. 1's formulering svarer hertil. Betegnelsen »ansvarshavende« redaktør skyldes, at mange periodiske skrifter, navnlig dagblade, anfører flere redaktører i deres kolofon og betegner en af disse som ansvarshavende. Lovforslaget gør det muligt at fortsætte med denne praksis, men tilkendegiver samtidig, at resten af lovteksten alene anvender betegnelsen redaktør.

Ifølge presselovens § 16, stk. 1, er redaktøren af et periodisk skrift den, der træffer afgørelse om skriftets indhold, uanset om han betegnes som redaktør eller som udgiver eller på anden måde. I lovforslagets § 3, stk. 2, defineres redaktøren som »den, der er beføjet til at træffe afgørelse om skriftets indhold«. Der er ikke tale om en realitetsændring, idet formuleringen blot skal tydeliggøre, at det ikke er afgørende, hvem der træffer eller har truffet afgørelse i det konkrete til-